

Bláhoví snílci

Olivia Horrox

Konec prvního týdne v Umělecké škole svaté Anežky mi přinese úlevu i vyčerpání, ale jestli doufám, že mi pátek poskytne kýžený oddech, tak jsem vedle jak ta jedle. Opět začínáme dvěma hodinami figurální kresby a následuje hodina s panem Blighem, zaměřená na pohyb a energii, během níž se mu podaří dvě studentky rozplakat. Babs mezi nimi tentokrát našťěstí není. Den zakončíme ve třídě s Marjorie, která nás zasvěcuje do tajů perspektivy. Na tuhle lekci jsem se celý týden těšila. Atmosféra ve třídě mi připadá mnohem přátelštější než v ateliéru, kde všichni sedíme u stojanů a vzájemně po sobě pokukujeme. Tady pracujeme ve skupinkách u dlouhého stolu, uvelebení na stoličkách, a skláníme se nad skicáři. Babs hněte hlínu na hrnčírském kruhu stojícím u umyvadla. Diego Pérez, stipendista z Mexika, se natáhl na podlahu a vyskládal před sebe náčrty cornwallské krajiny s živými barvami, zatímco jiní, jako třeba já, Eddie a Nina, se mačkáme u jednoho stolku a vrážíme do sebe koleny. Máme k dispozici celou řadu rekvizit, s nimiž můžeme pracovat, a my tři si vybereme studii řecké busty. Přistoupí ke mně Marjorie a skloní se nad mým skicářem. Zadržím dech v naději, že tentokrát jsem si počínala správně. „Nemyslíš, že je ta hlava pořád trochu moc malá?“ zeptá se mě a přinutí mě tím znovu se podívat na sochu. Vytáhne z kapsy tužku, otočí papír a načrtne hrubou skicu, aby mi ukázala správné proporce. „Vidíš? Hned to působí opravdověji.“

Přikývnu, nalistuji čistou stránku a zkusím to znovu.

„Ano! To už je lepší. Zkus si přečíst tyhle knihy. Zaobírají se perspektivou a mohly by ti pomoci,“ dodá a napíše mi jejich názvy. „V městečku je knih-

kupectví. Mají tam pestrou nabídku umělecké literatury, a pokud ne, jistě ti tyhle tituly rádi objednejí.“

„Kolik si myslíte, že budou stát?“ zeptám se tiše, aby mě ostatní neslyšeli. Teta Clarice mi sice dala peníze, abych měla z čeho žít, ale já jsem nikdy s financemi nehospodařila, a tak mě trochu děsí výdaje navíc, které jsem stačila učinit.

„Neměly by být drahé,“ ubezpečí mě. „Vyjdou na pár šilinků. Ale kdybys měla nějaké potíže, dej mi vědět.“

Ostře přikývnu a tváře mi vzplanou. Spěšně si sbírám svoje věci a Marjorie zmizí v zadní části třídy.

„Kde hoří?“ zeptá se mě Nina, když naházím do aktovky tužky a skicář a přehodím si popruh přes rameno.

„Marjorie mi doporučila nějakou literaturu. Chci zaskočít do knihkupectví, dřív než zavřou.“

„Ani tam nechod,“ přesvědčuje mě Eddie. „Jak se stát špičkovou umělkyní se z knížek nenaučíš. Pojď s námi do hospody. Je pátek.“

Nemůžu popřít, že mi jeho pozvání udělalo radost. Eddie je beze vší pochybnosti nejoblíbenější student u Svaté Anežky a jeho návrh naznačuje, že mě přijal do party. Přítel, jako je Eddie, by mohl mít obrovský vliv, proto nechci jeho pozvání odmítnout, ale k čemu je vliv bez talentu? Musím se hodně zlepšit, abych udělala dojem na učitele i spolužáky.

„Co kdybych za vámi potom přišla?“ nabídnu kompromis a on přikývne, být zdráhavě.

Málokterý pocit na světě je lepší než se poprvé vydat do knihkupectví, a přestože si uvědomuji, že bych měla být na peníze opatrná, skoro slyším, jak mi cinkají v peněžence a přejí si být utraceny. Jakmile otevřu dveře, rozzní se zvonek nad mojí hlavou a zaplaší ticho prázdného obchůdku. Nadechnu se zatuchlé vůně stárnoucího papíru a užasle se rozhlížím po přeplněném stísněném prostoru. Stěny jsou lemované policemi nacpanými všemi knihami, na jaké si dokážu vzpomenout – jsou tu řady poezie, klasická literatura, detektivky, knížky pro děti i zamilované romances. Některé jsou zbrusu nové s nedotčenými hřbety, zatímco jiné jsou slušně ohmatané a zažloutlé stránky mají poseté skvrnami. Jako ve snu kráčím mezi regály a přejí si, abych jimi mohla hodiny listovat.

Do patra vede rozvrzané schodiště. Opatrně se po něm plížím, abych zjistila, co je nahoře, a vyhýbám se knihám vršícím se na jednotlivých stupních. Horní podlaží je stejně narvané papírovými poklady jako to spodní. Vytáhnu z police starý atlas vázaný v kůži a sfouknu prach z jeho desek. Listuji jeho stránkami a kochám se svědomitě nakreslenými mapami. V téhle svatyni, zasvěcené zapomenuté literatuře, bych mohla strávit spoustu času, ale musím se poohlédnout po titulech, které mi doporučila Marjorie. Jeden zmerčím a vytáhnu jej z police. Rychlé prolistování mi napoví, že pro mě bude cenným zdrojem informací. Ke své úlevě zjistím, že skutečně stojí jen pár šilinků, proto opatrně sejdu ze schodů, abych za něj zaplatila. Jsem skoro u pultu, když si všimnu *Domu na úskalí*, nového románu Agathy Christie, knihy, kterou teta Clarice věnovala mojí sestře Mary. Zvonek nade dveřmi znovu zacinká, ale já se neotočím, abych se podívala, kdo právě vstoupil. Soustředím se na detektivku. Musím ji mít. Natáhnu se pro ni a moje ruka se srazí s cizí rukou. Překvapeně se otočím, abych se omluvila, a v tu ránu hledím do ohromených hnědých očí Alexandera Tremaynea.

„Co tu děláte?“ uhodím na něho mnohem hruběji, než jsem zamýšlela. Oba spočíváme rukou na knize a já se naježím, sotva se jeho prsty otřou o moje.

„Mohl bych se vás zeptat na totéž,“ odpoví, podívá se na mě a povytáhne jedno obočí. „Jak je možné, že jsem v tomhle městečku čtyřicet let klidně žil, a teď si ani nemůžu koupit knížku, aniž bych zjistil, že jste k ní přilepená?“

„Protože jsem ji viděla první a teď je moje,“ stojím si pevně za svým, popadnu výtisk za hřbet a jemně zatáhnu. Ale on jej odmítá pustit a obdaří mě smířlivým pohledem, jímž mě spolehlivě ještě víc naštvé.

„Zvláštní. Nevidím na ní vaše jméno,“ poznamená významně a teatrálně předstírá, že si prohlíží obálku. „Jak tedy mám vědět, že patří vám?“

„Tak si o ni hodíme mincí,“ navrhnou škrobeně a jeho rýpnutí nechám bez komentáře. Vytáhnu minci z kapsy, zatímco detektivku stále pevně svírám druhou rukou. „Když padne hlava, je moje, když orel, tak prohráváte vy.“

Muž zakloní hlavu a zavýje smíchy. Jeho obličej se tím úplně změní, jako když zpoza mraků vyjde slunce, a se mnou to malinko otrese a zarazím se, jako když při tanci popletete kroky. Prodavačka se na něho přísně podívá.

„Už vám na tenhle trik někdo skočil?“ zeptá se Alexander Tremayne, a já se neubráním úsměvu.

„Stálo to za pokus.“

„Něco vám povím,“ navrhne a vezme si ode mě minci. „Hlava – vyhráváte vy, orel – já se s vámi podělím. Ale... musíte mi prozradit svoje jméno.“

Než stačím souhlasit nebo odmítnout, vyhodí minci do vzduchu a nechá ji přistát na své dlani rubem nahoru.

„A je rozhodnuto,“ prohlásí věčně.

„Jak se o ni můžeme podělit?“ bráním se, když mi vezme knihu z ruky. „Přetrháme ji napůl a zbytek si odvyprávíme?“

„Mám lepší nápad: mohli bychom si ji přečíst společně,“ odvětví prostě, provokativně přimhouří oči, usměje se od ucha k uchu a já mám strašnou chuť mu knížku vytrhnout a praštit ho s ní po hlavě.

„Od první chvíle se chováte jako nesnesitelný nezdvoraček,“ připomenu mu a založím si ruce. „Co vás proto vede k pomýšlení, že bych si s vámi chtěla číst?“

„Hovoříte o incidentu, kdy jste se vkradla na můj pozemek a já vás uchránil před zastřelením?“ opáčí a ohrne ret. „Anebo o tom, jak jsem se vám pokusil omluvit tím, že vám koupím drink? Podle mě to bylo zdvořilé ažaž.“

„Máte pravdu. Velice vám děkuji, že jste mě nezastřelil. Můžu jen doufat, že jednoho dne nedospějete k závěru, že lidé v Cornwallu jsou přemnožení,“ odpovím uštěpačně. „Obávám se, že jsem vašimi dobrými skutky trpěla už dost.“ Jeho úsměv mírně zakolísá a já pocítím příval vítězství.

„Podívejte se, skutečně mě mrzí, že jsme vykročili špatnou nohou, ale doopravdy se snažím učinit pokání,“ praví kajícně. „Chcete si tu knihu přečíst, anebo se radši kvůli ní budete celé odpoledne hádat?“

Povzdechnu si a odhodlání mě začíná opouštět, ale pořád si tak trochu připadám zahnaná do kouta. Nabídnu mu ruku. „Birdie,“ představím se a on se na mě podívá, jako by mi přeskočilo.

„Prosím?“

„Jmenuji se Birdie. Dohoda je dohoda. Aspoň myslím.“

Jeho tvář rozzaří úsměv a potřese mi pravicí. „Těší mě, že si k tváři můžu konečně přiřadit jméno, Birdie.“

Rozhostí se mezi námi rozpačité ticho a náhle si nejsme jistí, co si dál říct. Jako by prozrazení mého jména změnilo pravidla chování, až na to, že se mi zatím nechce přestat s hrou na kdo s koho.

„Dobře víte, že pokud na mě chcete učinit příznivý dojem, stačí mi tu knihu věnovat,“ prohlásím nakonec a pokusím se mu ji vyškubnout z rukou, ale je rychlejší, zvedne ji do výšky a já na ni nedosáhnu.

„Myslím, že takhle to bude mnohem zajímavější,“ míní s potměšilým úsměškem a odnese knihu k pultu, aby za ni zaplatil. Odstrčím ho, k detektivce přiložím titul, který jsem si vybrala, a podám prodavačce peníze dřív, než můj společník stačí vytáhnout peněženku. Alexander se na mě udiveně podívá.

„Nejsem případ pro charitu. Jsem schopná za sebe zaplatit,“ pravím škrobeně. Pokrčí rameny a ustoupí stranou. „Kromě toho – takhle si ji můžu ponechat, až ji dočteme. Platí?“

„Platí.“

Prodavačka se dívá z jednoho na druhého a zjevně se jí nelíbí, že ji vytrhujeme z vlastního čtení. „Kdo z vás si ji tedy vezme?“ zeptá se a knihu zvedne. Natáhnu se po ní, jenže Alexander je rychlejší.

„Nejlepší bude, když si ji vezmu já,“ oznámí nám a pohlédne na mě s tím svým matoucím potměšilým úsměvem. „Nevěřím, že byste si ji nepřečetla předem.“ A pak bez dalšího slova odejde. Chvilí stojím na místě dočista zkoprnělá z toho, co se právě stalo, a pak pospíchám za ním.

„Hej!“ křiknu a on se otočí, proměněný ve vysokou siluetu rýsující se proti odpolednímu slunci. „Kdy si ji tedy začneme číst?“ zeptám se s rukama v bok.

„Ozvu se vám!“ zvolá a odkráčí, přitom mává knihou ve vzduchu.

Přátele najdu v hospodě, kde stačili ztrestat několik ginů. Halasně mě pozdraví a pošoupnou se, aby mi u stolu udělali místo.

„Kde máš tu svou knížku?“ uhodí na mě Eddie a trochu se mu plete jazyk. „Ten zázračný svazek, který ti nakopne kariéru a kvůli němuž jsi nemohla nasávat s kamarády, protože sis ho musela okamžitě koupit.“

„Nebudete věřit, co se stalo...“, spustím a vyprávím jim o mém nejnovějším setkání s Alexanderem. Eddie se ke mně ohromeně naklání a mně bleskne hlavou, že jestli se nachýlí ještě o kousek, spadne ze židle. Dokonce i Babs se tváří zaujatě, ale Nina mi připadá podivně duchem nepřítomná.

„Takže ty půjdeš na rande s dědicem Abbotswood Hall?“ vyzvídá Eddie a nadskakuje vzrušením.

„Panebože ne!“ vyděsím se. „Myslím, že se jenom snaží odčinit svoje předchozí hnusné chování. Ale proč se s tím vůbec obtěžuje? Celé je to nějaké divné...“

„Divné? Já bych řekl, že je to zatraceně nefér,“ vyštěkne a plácne dlaněmi do stolu v předstíraném dotčení. „Nejsi tu ani pět minut a už klofneš lorda, zatímco my ostatní se tu roky poflakujeme, a nic!“

Opět mě zaskočí svou bezprostředností, ale Babs se začne smát a já se k ní připojím. Jenom Nina jako by stále trucovala. „Je všechno v pořádku?“ zeptám se jí. Eddie přestane šaškovat a rázem zvažní.

„Pojď, miláčku, dáme si další kolo,“ vyzve ji, zvedne ze židle a odvádí ji k baru. Vyprovázím je pohledem a hlavou mi táhne, co je asi špatně. Podívám se na Babs a očekávám nějaký druh vysvětlení, ale ta zatvrzele zírá do své sklenice. Náhle si připadám jako outsider, jako by ti tři sdíleli tajemství, o něž nejsou ochotni se podělit s mou maličností. Znají se dlouho, a přestože mě zdánlivě vzali mezi sebe, čeká mě ještě dlouhá cesta, než si získám jejich důvěru. Když se Eddie a Nina vrátí, zase se usmívají, proto se na nic neptám, ale nemůžu se zbavit pocitu, že jsem mezi ně tak úplně nezapadla.

Přeložila Jana Vičková